

PRIMUL ÎNDEMN

Gavriil Stiharul

de Gavriil Stiharul

De la mine și până la vise de lumină,
trebuie să pășesc prin somnul greu
când deasupra norii negri
frământă frenetic luna.

Când farul ochilor tăi străbate mările sufletului meu bolnav,
ce navă străină plutește în derivă
pe valurile adâncului-de lacrimi?
Acoperă-mă cu umbra șoptelor
sunt rest de noapte în zorile tale
și, iată, tu vei destrăma toate îndoielile.

Am să văd cruda realitate a eului,
mă voi bucura sau poate mă voi întrista...
Azi, numai speranța mă întărește.
că timpanul tău
a fost martor la primul îndemn
rostit pe când pământul era netocmit și gol
și Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor.